

Sygn. akt I CSK 730/15

POSTANOWIENIE

Dnia 17 sierpnia 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Jan Górowski

w sprawie z powództwa Z. A.
przeciwko G. S.A. w W.
o pozbawienie wykonalności tytułu wykonawczego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 17 sierpnia 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powódki
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 17 czerwca 2015 r., sygn. akt I ACa (...),

**odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania
i odstępuje od obciążenia powódki kosztami postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania jeżeli: w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.).

Instytucja przedsądu, jak wynika z orzecznictwa Trybunału Konstytucyjnego, jest zgodna z normami konstytucyjnymi, a także z zaleceniami Rady Europy zezwalającymi na wprowadzenie środków eliminujących dostęp do sądu najwyższego szczebla. Skarga kasacyjna służy od prawomocnego orzeczenia, ma ograniczony zasięg, a jej podstawowym celem jest ochrona interesu publicznego przez zapewnienie jednolitości wykładni i twórczy wkład Sądu Najwyższego w rozwój prawa.

Choć skarżąca odwołała się do występowania w sprawie istotnego zagadnienia prawnego, potrzebę wykładni art. 95 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r., Prawo bankowe (jedn. tekst: Dz.U. 2015 r., poz. 128 ze zm.) i art. 840 k.p.c. oraz wskazała na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, to nie występują te przesłanki przyjęcia jej do rozpoznania (art. 398⁹ § 1 pkt 1, 2 i 4 k.p.c.)

Stosownie do ugruntowanego stanowiska Sądu Najwyższego, istotnym zagadnieniem prawnym jest taki problem jurydyczny, który ma znaczenie dla rozwoju prawa lub stanowi precedens dla rozstrzygnięcia podobnych spraw (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2005 r., I CZ 183/04 niepubl.). Powołanie się przez skarżącego na istnienie takiego zagadnienia wymaga jego sformułowania oraz przedstawienia argumentacji jurydycznej uzasadniającej tezę o możliwości rozbieżnych ocen prawnych z przytoczeniem przepisów prawa, na tle których ono powstało. Skarżący powinien też wykazać, że ma ono istotne znaczenie dla rozpoznania lub rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 28 listopada 2003 r., II CK 324/03, z dnia 7 czerwca 2005 r., V CSK 3/05, z dnia 13 lipca 2007 r., III CSK 180/07,

z dnia 22 listopada 2007 r., I CSK 326/07, niepubl. oraz z dnia 26 września 2005 r., II PK 98/05, OCNP 2006, nr 15 – 16, poz. 243).

Postawione w skardze 6 pytań, nie odpowiada wymaganiom niezbędnym do przyjęcia, że w skardze zostało prawidłowo sformułowane chociażby jedno zagadnienie prawne w wyżej zasygnalizowanym znaczeniu. Brak w nich argumentacji prawnej, która mogłaby prowadzić do różnej na nie odpowiedzi.

Przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania ze względu na przesłankę z art. 398⁹ § 1 pkt 2 k.p.c. wymaga wykazania, że chodzi o wykładnię przepisów prawa, których treść i znaczenie nie zostały dostatecznie wyjaśnione w dotychczasowym orzecznictwie lub, że istnieje potrzeba zmiany ich dotychczasowej wykładni, podania na czym polegają wątpliwości związane z jego rozumieniem oraz przedstawienia argumentacji świadczącej, że wątpliwości te mają rzeczywisty i poważny charakter, a nie należą do zwykłych wątpliwości, które wiążą się z procesem stosowania prawa. W przypadku, gdy w ramach stosowania tych przepisów powstały już w orzecznictwie sądów określone rozbieżności, skarżący powinien je przedstawić, jak też uzasadnić, że dokonanie wykładni jest niezbędne do rozstrzygnięcia sprawy (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 28 marca 2007 r., II CSK 84/07; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07; z dnia 13 czerwca 2008 r., III CSK 104/08; z dnia 12 grudnia 2008 r., II PK 220/08 i z dnia 8 lipca 2009 r., I CSK 11/09, niepubl.).

Wykładnia art. 95 i 96 Prawa bankowego (jedn. tekst: Dz.U. 2015 r., poz. 128 ze zm.) w judykaturze nie budzi większych wątpliwości. Ten drugi przepis utracił moc z dniem 27 listopada 2015 r., a więc mógł być wcześniej stosowany do wydania bankowego tytułu egzekucyjnego przeciwko powódce.

W wyroku z dnia 15 marca 2011 r. P 7/09 (OTK-A 2011 nr 2, poz. 12) Trybunał Konstytucyjny orzekł, że art. 95 ust. 1 Prawa bankowego w brzmieniu nadanym ustawą z dnia 26 czerwca 2009 r. o zmianie ustawy o księgach wieczystych i hipotece oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 131, poz. 1075), w związku z art. 244 § 1 i art. 252 k.p.c. w części, w jakiej nadaje moc prawną dokumentu urzędowego księgom rachunkowym i wyciągom z ksiąg rachunkowych banku w odniesieniu do praw i obowiązków wynikających z czynności bankowych

w postępowaniu cywilnym prowadzonym wobec konsumenta, jest niezgodny z art. 2, art. 32 ust. 1 zdanie pierwsze i art. 76 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Skoro więc przedmiotowy kredyt został udzielony przez Bank powódce, jako przedsiębiorcy prowadzącemu działalność gospodarczą pod nazwą „Sprzedaż [...] Z.A.”, (a tym ustaleniem Sąd Najwyższy jest związany – art. 398¹³ § 2 k.p.c.), to brak podstaw do oceny, że Sądy *meriti* zastosowały bezpodstawnie art. 95 Prawa bankowego. Wbrew stanowisku skarżącej trzeba zgodzić się ze stanowiskiem Sądów obydwu instancji, że powódka nie wykazała jakoby spełniła świadczenie objęte tytułem egzekucyjnym i trafnie podniesiono w odpowiedzi na skargę kasacyjną, że przesłuchanie samej powódki nie mogło tej okoliczności udowodnić. Skoro Sąd Apelacyjny jest także Sądem merytorycznym powódka, spełniając oczywiście wymagania określone w art. 381 k.p.c., mogła zgłosić na wykazanie swych twierdzeń wnioski dowodowe, także w postępowaniu apelacyjnym. Mając na uwadze dokonane ustalenia brak podstawy do przyjęcia jakoby doszło do naruszenia art. 840 k.p.c.

Zaskarżone skargą kasacyjną orzeczenie oczywiście narusza prawo, gdy jest niewątpliwie sprzeczne z zasadniczymi i niepodlegającymi różnej wykładni przepisami, albo zostało wydane w wyniku błędnej wykładni lub niewłaściwego zastosowania prawa, które jest w sposób pewny i niewątpliwy z góry widoczne dla prawnika, bez potrzeby głębszej analizy jurydycznej (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 8 marca 2003 r., I PKN 341/01, OSNP 2004, nr 6, poz. 100). W skardze nie zostały przytoczone wystarczające argumenty (wywód prawny) świadczące o kwalifikowanym naruszeniu prawa przez Sąd Apelacyjny. Przypomnieć należy, że jeżeli przesłanką wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest stanowisko skarżącego, że jest ona oczywiście uzasadniona, to w uzasadnieniu wniosku powinien on zawrzeć wywód prawny wykazujący takie kardynalne naruszenie prawa (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 20 października 2005 r., II CZ 89/2005, OSNC 2006, nr 7-8, poz.135, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 2004/06, LEX nr 421035 i z dnia 24 lutego 2006 r., IV CSK 8/06, LEX nr 201037). Skarga kasacyjna takiego przekonującego wyводу nie zawiera. Poza tym, nie można z przesłanką określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. równocześnie podnosić, że w ramach naruszenia tych samych

przepisów w sprawie pojawiło się istotne zagadnienie prawne. Jest to błąd logiczny, albowiem, gdy wchodzi w rachubę zagadnienie prawne skarga kasacyjna nie może być oczywiście uzasadniona (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 13 marca 2008 r., V CSK 550/07, niepublikowane).

Fakt, że na ten sam dzień wyznaczono posiedzenia z udziałem tego samego pełnomocnika przed różnymi sądami, nie może być traktowany jako nadzwyczajne wydarzenie uniemożliwiające udział pełnomocnika strony w rozprawie. Tylko w wyjątkowych wypadkach, np. późnego dowiedzenia się przez pełnomocnika o kolizji terminów, można uznać, że nie mógł on zapewnić substytucyjnego zastępstwa i rozprawę odroczyć (por. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 10 października 2008 r., II CSK 216/08, LEX nr 577/1658 i z dnia 20 grudnia 2005 r., V CSK 64/05, LEX nr 515427). Mając na uwadze nieskomplikowany rodzaj sprawy oraz fakt, że powódka udzieliła pełnomocnikowi pełnomocnictwa w dniu 18 listopada 2014 r., a rozprawa była wyznaczona na dzień 25 listopada 2014 r, istniał wystarczający okres na to aby zapewnić substytutą i przygotować się do rozprawy

Z tych względów, Sąd Najwyższy odmówił przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.).